CE-ŞI FACE OMUL CU MÎNA LUI

— “Silly Asses” —

de Isaac Asimov

Traducerea: Ion Mirea Şerbănescu

NARON, din străvechea stirpe a Rigelienilor, era al patrulea din ginta sa care ţinea cadastrul galactic; avea un registru mare, în care erau înscrise nenumăratele specii ajunse la inteligentă, din toate galaxiile. Mai avea unul, mic şi subţire, în care trecea cu deosebită satisfacţie numai acele neamuri care, pe deplin maturizate, erau demne de a intra în Federaţia Galactică.

Din registrul mare fuseseră şterse, de-a lungul vremurilor, multe nume ale dispăruţilor, defecţiuni biochimice sau dereglări biofizice, dezechilibrări ecologice sau sociale, ori pur şi simplu ghinionul, îşi luaseră tristul obol. Din registrul mic, în schimb, nu fusese anulată nici o intrare.

Naron, uriaş şi incredibil de bătrîn, privi pe sub sprîncenele-i stufoase curierul care tocmai se apropia cu plecăciuni adînci.

– Naron! Unic şi imens...

– Lasă, lasă salamalecurile şi spune-mi ce e nou.

– Ah, slăvitule, o altă aglomerare de făpturi a ajuns la maturitate.

– Ia te uită! Aproape în fiecare ciclu primim cîte un nou membru. Ne înmulţim, tinere, ne înmulţim! Şi...cine sînt cei noi?

Mesagerul îi comunică numărul de cod al galaxiei şi coordonatele planetei, iar Naron, cu frumoasa lui caligrafie, făcu trimiterea de cuviinţă în registrul mare şi trecu în registrul mic, după tipic, denumirea planetei, aşa cum apărea ea în graiul băştinaşilor.

– T E R R A, silabisi el, ridicînd a mirare privirea către curierul care aştepta curios sfîrşitul ritualului. Creaturile

acestea deţin un adevărat record. Nu ştiu alţii care să fi trecut atît de repede de la simpla inteligentă la deplina maturitate. Hm, hm, sper să nu fie vreo eroare, ai?

– Se poate, luminate?! protestă mesagerul.

– Au descoperit energia termonucleară?

– Desigur, preamărite.

– Ei, bine, atunci e-n regulă; doar acesta e principalul criteriu de selecţie. Am să-i contactez chiar eu pe vreuna dintre staţiunile lor extraplanetare.

– Aaa, să vezi, preaînăltate, se grăbi să precizeze tînărul, pînă acum nu au nici o staţiune extraplanetară. Observatorii menţionează însă că terranii au trimis staţii automate spre alte planete şi că au o sumedenie de sateliţi artificiali, minusculi, ce-i drept, în jurul planetei lor.

Naron se încruntă, perplex.

– Doar atîta? Bine, dar experimentele, exploziile nucleare, care le-au permis studierea frînării şi controlării reacţiilor de fisiune, toate astea unde le-au făcut?

– Păi, chiar pe Terra, luminate!

– Pe propria lor planetă? tună Naron, ridicîndu-se în deplinătatea celor peste şapte metri ai săi.

– Chiar aşa, confirmă mesagerul, pierit.

Lăsîndu-se înapoi în jilţ, încet, cu o tristeţe care parcă îi frîngea umerii sub covîrşitoarea ei povară, Naron şterse cu o linie groasă numele proaspăt trecut în registrul cel subţire. Era, desigur, un act fără precedent, dar Naron era tare, tare bătrîn şi foarte, foarte înţelept, astfel că era în măsură să prevadă inevitabilul, chiar mai bine decît oricine altul în univers.

– Inconştienţi, sărmanii... Şi cînd te gîndeşti ce frumos începuseră...

[Publicată inițial în „*Future Science Fiction*”, #35, februarie 1958. În româneşte, povestirea a fost publicată în „Almanah Anticipaţia 1985“, editat de «Revista „Ştiinţă şi Tehnică“»]